UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Magnum Bullarium Romanum, Seu Ejusdem Continuatio

Quæ Supplementi loco sit, tum huicce, tum aliis quæ præcesserunt Editionibus, Romanæ, & Lugdunensi ...

Complectens Constitutiones Benedicti XIV. ab Anno 1748. usque ad Annum 1752 - Cum Supplemento ad Ann. 1742. 1745. 1746. & 1748

Luxemburgi, 1754

XXIX. De Jubilæi extensione ad universumm Catholicum Orbem, Epistola Encyclica. 1. Januarii 1751.

urn:nbn:de:hbz:466:1-74772

Visual Library

XXIX. De Jubilæi extenſione ad univerſum Catholicum Orbem.

Epiſtola Encyclica ad omnes Patriarchas, Archiepiſcopos, & Epiſcopos, alioſque Locorum Ordinarios, gratiam & communionem Sedis Apoſtolicæ habentes.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater, Salutem & Apoſtolicam Benedictionem.

Jubilæum in Urbe recto ordine, & magna Fidelium frequentia ac pietate celebratum.

CElebrationem Magni Jubilæi in hac Alma Urbe, Domino adjuvante, complevimus, clausâ per Nos ipſos, juxtà antiquam conſuetudinem, Porta Sancta Baſilicæ Principis Apoſtolorum in Vaticano, quam ipſi quoque initio Anni Sancti ſolemni ritu aperuimus, quemadmodum aliarum Baſilicarum Portæ, nimirum Sancti Pauli Via Oſtienſi, Sancti Joannis in Laterano, & Sanctæ Mariæ Majoris, de mandato noſtro, per S. R. E. Cardinales Legatos ad id per Nos deputatos, apertæ, & clauſæ fuerunt. Multæ verò, juſtæque ſunt Nobis cauſæ, cur & Nobiſcum animo lætemur, & maximas Omnipotenti Deo bonorum omnium datori gratias rependamus, dum quæ hac occaſione in votis habuimus, impleta, quæque fieri mandavimus, diligentiſſimè perfecta fuerunt. Juſſimus opportuno tempore Vias per univerſam Ditionem noſtram peregrè advenientium commodo ſterni, & complanari, idque accuratè ac in tempore peractum fuit. Mandavimus rerum omnium, quæ ad victum pertinent, magnam copiam, tum in cunctis Ditionis prædictæ locis, tum maximè in Urbe comparari, quò ſcilicet ii, qui pro Jubilæi aſſecutione iter facerent, quoſque propterea in Urbe commorari oporteret, neceſſaria quæque ſuis uſibus invenirent pro juſto pretio; contra quàm evenire ſolet, ubi pro frequentia hominum extra ordinem confluentium, opportuna cibaria ante coacta non fuerint; & hoc etiam mandatum Noſtrum diligenter curatum fuit. Cum autem anno ſuperiore, antequam Jubilæum aperiretur, omnibus, ad quos pertinebat, ſtudioſè commendatum per Nos fuerit, ut Eccleſiæ Urbis reſtaurarentur, earumque nitori, atque ornatui, quantum fieri poſſet, ac Divini cultus ratio poſceret, conſuleretur; non ſatis explicare poſſumus, quàm cumulatè Nobis hac in parte ſatisfactum fuerit, quantâque animi noſtri lætitiâ decorem Domus Dei undique fulgere conſpexerimus. Jam verò invitationi noſtræ, quâ univerſos Chriſtifideles ubique Terrarum conſtitutos, ad veneranda Sanctorum Apoſtolorum limina, & ad lucrandum Indulgentiæ Theſaurum excitavimus, incredibilis reſpondit confluentium multitudo, qui huc advenerunt ex remotiſſimis etiam Regionibus, ex Armenia, Syria, Ægypto, aliiſque; ita ut longè ſuperarit hominum concurſum, qui pluribus aliis Jubilæi Annis fuiſſe memoratur, quemque Nos ipſi duobus proximè præcedentibus hujuſmodi annis in Urbe vidimus. Ut autem peregrinantes non ſolùm in Terris Dominio Noſtro ſubjectis, ſed etiam in aliorum Principum, & Rerumpublicarum Ditionibus, benignè ſuſciperentur, atque ita exciperentur, ut renovata dici poſſent antiqua charitatis exempla, ob quæ Peregrinationes ad ſacra Apoſtolorum limina ad hunc diem adeò celebrantur, quum Nos hortationes Noſtras quaquaversùm præmittere non omiſerimus, nihil Nobis hac etiam in re deſiderandum ſuperfuit. Præterea Venerabiles Fratres omnium Eccleſiarum Antiſtites per Apoſtolica ſcripta hortati fuimus, ut Fideles eorum regimini ſubjectos, qui Romanum iter eâ occaſione ſuſciperent, ſedulò inſtructos eſſe curarent, tum de ſacri Jubilæi natura, & utilitate, tum de recta illius aſſequendi ratione; hoc autem ab ipſis ſtudioſè impletum fuiſſe, ex eo cognoſcere licuit, quod nunquam aliàs Sanctarum Baſilicarum viſitationes tam magna frequentia, tamque perſpicuis devotionis ac pietatis argumentis, quemadmodum elapſo anno, peractas fuiſſe perhibetur. Porrò innumeri ferè Fideles, ut ex Pœnitentiariorum relatione accepimus, generalibus peccatorum confeſſionibus, cum magna ſinceræ pœnitentiæ & compunctionis ſignificatione, animas ſuas expiare ſtuduerunt; alii autem magno numero, hæreſi, quam profitebantur, ritè & ex animo ejuratâ, ad Sanctæ Catholicæ Romanæ Eccleſiæ gremium feliciter redierunt.

Piorum operum exempla in ipſa Urbe conſpicua.

§. 1. Neque verò Romana pietas externorum pietate remiſſior apparuit. Cum enim & appropinquante Anno Sancto, & eo etiam vertente, ſacras Miſſiones in Plateis, & Eccleſiis Urbis fieri juſſerimus, incredibile eſt, quàm magno concurſu, & quàm pia affectione Populus Romanus ad Prædicationem Verbi Dei animum intenderit. Atque hinc potiſſimùm præclara illa prodierunt pœnitentiæ, & religionis exempla, quæ omnium ordinum Cives in peragendis piis Anni Sancti exercitationibus certatim ediderunt. Sanè illi, quos, tanquam lucernas ſuper candelabrum poſitas, majori bonorum operum luce ſplendere decebat, ita votis Noſtris, & expectationi reſponderunt, ut maximam ex eorum pietate conſolationem, plenumque gaudium Nos percepiſſe gloriemur. Etenim Venerabiles Fratres Noſtros Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinales, ac Epiſcopos, & Curiæ noſtræ Præſules, alioſque Urbis Proceres, ac Nobiles utriuſque ſexus, tum ſacris Miſſionum prædictarum exercitiis aſſiduè adſtantes oculis noſtris conſpeximus; tum toto Anni Sancti decurſu partim vidimus, partim audivimus, præſcriptas Eccleſiarum Viſitationes devotè peragere, Peregrinorum Menſis humiliter miniſtrare, eorum pedes in publicis Hoſpitiis abluere, eoſdemque interim non minus verbo, quàm exemplo docere; publicis Eccleſiæ Functionibus aſſiduè intereſſe; pauperum indigentias largis eleemoſynis ſublevare; ſuſtentare ſuis facultatibus Locorum Piorum impenſam, cui aliter pares eſſe non potuiſſent hujuſmodi Locorum cenſus, dum munus ſuum eſſe reputant, infinitæ Peregrinorum multitudini domicilium, cubilia, menſas, munifica liberalitate præbere. Quæ omnia quum in conſpectu totius ferè Catholici Orbis peracta fuerint, conticeſcere ſanè cogent homines impudentiſſimos, qui ab Eccleſiæ communione alieni, calumniari auſi ſunt, Jubilæi in Urbe celebrationem nil aliud, quàm ſcandalorum cumulum, & ad pecunias colligendas inventum, dici debere.

Pontifex opportunè conſuluit perſonis legitimè impeditis, ne ad Urbem accederent, durante Anno Sancto.

§. 2. Jam verò ſub ipſum Anni Sancti initium, Nos Prædeceſſorum Noſtrorum exemplis inhærentes, editâ Conſtitutione, quæ incipit: *Paterna charitas*, (*vid. ſup. num.* XXIV. *pag.* 255.,) non modò Monialibus, Anachoretis, Eremitis, atque in carcere, ſeu in captivitate detentis, ſed etiam iis, qui propter corporis infirmitatem ad Urbem accedere prohiberentur, conceſſimus, ut Sacrâ Indulgentiâ, aliiſque favoribus univerſali Jubilæo adnexis, extra Urbem compotes fieri poſſent, ſubrogatis in locum Viſitationum Baſilicarum ipſius Urbis, piis aliis operibus, eorum Præſulum, & Superiorum prudenti arbitrio præſcribendis. Quod verò ſpectat ad eos, quibus neque Clauſuræ lex, neque corporis infirmitas impedi-

mento

mento esset ad Romanum iter suscipiendum, non una fuisse dignoscitur Apostolicæ Sedis disciplina, in concedenda nimirùm illis, aut deneganda facultate consequendi extra Urbem, Anno Sancto labente, Indulgentiam, aliosque favores Jubilæo adnexos; etiamsi ageretur de sublimioribus Personis, quarum par est peculiarem rationem haberi. Sanè de Prædecessore Nostro Clemente Papa VI. legitur, quod ad concedendam Hugoni Regi Cypri Indulgentiam Anni Sancti, qui tum Romæ celebrabatur, adduci non potuit, quamvis ille ardenter eam expeteret, seque ab itinere Romam versus ineundo publicis quibusdam necessariis negociis impeditum assereret: *Licèt enim* (inquit) *alii plures Principes, sicut Tu, etiam id devotè petierint, Venerabiles Fratres Nostri attendentes, quod Indulgentia ipsa, sicut pro ipsarum animarum salute, sic pro honore Sanctorum ac veneratione concessa est, consentire quod daretur alicui, nisi easdem Basilicas & Ecclesias visitarint, nullatenùs voluerunt.* Contra verò alter Prædecessor Noster Bonifacius Papa IX. Anni Sancti tempore concessit piis & Catholicis Principibus, Richardo Angliæ, & Joanni Lusitaniæ Regibus, ut Jubilæi Indulgentiam extra Urbem assequi possent, factâ eorum Confessariis facultate præscribendi ipsis alia opera pia, quæ loco itineris ad Urbem, & visitationis Basilicarum ipsius Urbis, implere deberent. Invenimus etiam Sixtum Papam IV. Nostrum similiter Prædecessorem, dum Jubilæum Romæ celebraret, indulsisse Regi, & Reginæ Castellæ, ac Legionis, eorumque Consanguineis, Ducibus, & Baronibus, ut etiamsi Romam ad Sacras Basilicas invisendas non accederent, aliis quibusdam piis operibus adimpletis, Jubilæi Indulgentiam consequi valerent. Neque dissimiles sunt concessiones, quas a Prædecessore quoque Nostro Julio Papa III. Annum Sanctum pariter celebrante, favore Caroli V. Romanorum Imperatoris, ejusque Filii Philippi tunc Hispaniarum Principis nuncupati, aliorumque Principum, prodiisse cognovimus. Itaque Nos horum Pontificum proximè memoratorum vestigiis insistentes, minimè recusavimus, postulantibus Charissimis in Christo Filiis Nostris Catholicis Regibus, aliisque Principibus, qui non valetudinis, aut ætatis vitio, sed aliis publicis de causis impediti essent, quò minùs Romam accederent, indulgere, ut per alia pia & salutaria opera, in locum hujusmodi itineris, & accessus, ipsis opportunè præscripta, ad consequendam, etiam Anno Sancto vertente, sacri Jubilæi Indulgentiam, sese disponere possent.

Elapso Anno Sancto, non recusarunt Romani Pontifices Jubilæum ad pleraque loca extra Urbem extendere.

§. 3. Quemadmodum verò in hujusmodi Indultorum concessione, ut ex hucusque dictis apparet, Nos a Prædecessorum Nostrorum usu & disciplina minimè recessimus, atque etiam in hujusmodi disciplinæ varietate mitiorem magisque benignam partem elegimus; ita nunc eandem agendi rationem servare in animo habemus, dum, expleto Anni Sancti cursu, Jubilæi Indulgentiam atque favores ad alias Catholici Orbis partes, in omnium Christifidelium utilitatem, etiam eorum, qui dicto Anno Romam non accesserunt, extendere & ampliare intendimus. Porrò laudatus Prædecessor Noster Sixtus PP. IV., quum advertisset Anno Jubilæi MCCCCLXXV. a se celebrato, propter bellorum suspiciones, & malè tuta itinera, non magnum in Urbe fuisse confluentium numerum; ut animarum Christifidelium, dissitarum præcipuè Nationum, saluti consuleret, statuit, & indulsit, ut qui sequenti anno, a Kalendis Maji usque ad ipsius anni finem, Bononiam se contulissent, ibique quatuor ab ipso Pontifice designatas Ecclesias visitassent, eandem Jubilæi Indulgentiam consequi possent, quæ anno præcedenti Romam accedentibus concessa fuerat; quapropter miram Peregrinorum multitudinem ex omni Orbis parte Bononiam eâ occasione confluxisse, memoriæ proditum est. Alterius quoque supra memorati Pontificis Gregorii XIII. extant Apostolicæ Litteræ, quibus post celebratum Anno MDLXXV. in Urbe Jubilæum, ad preces S. Caroli Borromæi tunc Archiepiscopi Mediolanensis, idem Jubilæum ad Civitatem & Populum Mediolanensem extendit, ejusdem Sanctissimi Præsulis arbitrio relinquens, ut ipsius Jubilæi lucrandi modum, & tempus, necnon Ecclesias, quæ in eum finem visitari deberent, pro sua prudentia statueret; id quod ab eo cum magna populi ædificatione præstitum fuisse, Ecclesiæ Mediolanensis Acta, & Scriptores de vita ejusdem S. Caroli agentes fusè testantur. Sed & præfatus Clemens VI., quem supra narravimus alienum fuisse a concedenda Jubilæi Indulgentia, durante Anno Sancto, his, qui ad Urbem non accessissent, transacto Anno Sancto MCCCL., Fratribus Ordinis S. Augustini, qui in proximè sequenti Festo Pentecostes, pro celebrando sui Ordinis Capitulo Generali Basileæ convenerant, eandem Indulgentiam concessit, quam singuli eorum præcedenti anno Romam venientes consequi potuissent. Similes quoque Jubilæi extensiones favore quarundam Personarum, sive Communitatum, post Annum Sanctum MCCCC. a Prædecessore Nostro Bonifacio Papa IX. concessæ leguntur. De generalibus verò concessionibus, per quas, post Jubilæi celebrationem Romæ peractam, ejusdem beneficia ad universum Catholicum Orbem extensa fuerunt, plura extant exempla a Prædecessoribus Nostris, Alexandro VI., Gregorio XIII., Clemente VIII., aliisque etiam a Nostra ætate minùs remotis, Urbano VIII., Innocentio X., Clemente X., Nobis relicta.

Pontifex generalem extensionem concedere, opportunum duxit.

§. 4. Quibus Nos permoti, similem generalem concessionem favore omnium Christifidelium ubique Terrarum existentium promulgare decrevimus. Cum autem id, anteactis temporibus, hac ratione plerumque fieri consueverit, ut scilicet unicuique Episcopo pro hujusmodi extensione supplicanti, concederentur Apostolicæ Litteræ in forma Brevis, quibus ad ipsius postulantis Civitatem atque Diœcesim dumtaxat extendebatur Jubilæum Anni Sancti; cumque proinde facilè eveniret, ut aliqui aut rerum imperiti, aut de hoc non cogitantes, hujusmodi Litterarum expeditionem negligerent, quamvis illæ omnibus, sine ullo prorsus sumptu, expediri consueverint, ideòque plures Civitates atque Diœceses, tanti spiritualis beneficii expertes remanerent; Nos quidem satiùs esse judicavimus, unica generali Constitutione, Indulgentiam Jubilæi universalis, cum aliis Privilegiis, atque favoribus in ipsa Constitutione indicatis, ad omnem, quà latè patet, Ecclesiam extendere; quò & communis fiat omnibus ritè expetentibus hujusmodi Thesauri acquirendi facultas, & Vobis, Venerabiles Fratres, seu vestris in Urbe negociorum gestoribus, nulla superfit cura pro peculiarium, quas supra diximus, Litterarum expeditione.

Indicantur Litteræ, in quibus de omnibus, quæ ad Jubilæum pertinent, aliquid mandatum, statutum, aut definitum fuit.

§. 5. Plures sanè Constitutiones, seu Litteræ Apostolicæ a Nobis editæ sunt, occasione Jubilæi Anni Sancti. Prima Constitutio, quæ incipit: *Peregrinantes, (ut supra num.* XVIII. *pag.* 70.) omnibus Catholicæ Ecclesiæ Filiis directa, Indictionem continet ipsius Universalis Jubilæi, elapso nuper Anno Sancto MDCCL. in Urbe celebrandi. In altera, cujus initium est: *Cum Nos Nuper, (ut supra num.* XIX. *pag.* 77.) Prædecessorum Nostrorum morem sequuti, declaravimus, quæ Indulgentiæ, quæque Facultates, eodem Anno Sancto, suspensæ

remanerent, & quæ in suo vigore perseverarent. Deindè Epistolam Encyclicam direximus ad omnes Patriarchas, Archiepiscopos, & Episcopos, cujus prima verba sunt: *Apostolica Constitutio*, (*ut supra num.* XIX. *pag.* 78.); atque in ea egimus de his, per quæ unusquisque ad consequendam Sacri Jubilæi Indulgentiam se comparare deberet. Mox aliam edidimus Constitutionem, quæ incipit: *Convocatis*, (*ut supra num.* XXI. *pag.* 97.), in qua distinctè a Nobis expositæ fuerunt Facultates, quas pro Anni Sancti decursu concedere intendebamus, tum Pœnitentiariis in Basilicis, & Ecclesiis Urbis constituendis, tum etiam Confessariis a S. R. E. Cardinale Nostro in Urbe Vicario deputandis; quo facto plures confusiones in hoc rerum genere aliàs exortæ, in antecessum sublatæ fuerunt. Addita quoque ibidem sunt monita quædam, a prædictis omnibus pro recto usu Facultatum sibi concessarum observanda. Post hæc, quum in evolvendis, non sine diuturno atque onerosо labore, Operibus Theologorum, qui *Morales* vocantur, innumeras deprehendissemus controversias, quæ ab iis variè agitantur, tum circa usum Facultatum, quæ Pœnitentiariis in Urbe deputatis pro Anno Sancto conceduntur; tum circa rationem & modum Indulgentiæ consequendæ; & quidem in earum tractatione advertissemus diversas omninò vias per hujusmodi Scriptores insisti; operæ pretium duximus aliam Epistolam exarare, dictis Pœnitentiariis per Urbem constitutis, & Confessariis a Cardinale Vicario deputatis inscriptam, quæ Italico sermone prodiit, incipiens: *Frà le Fatiche*, (*ut supra num.* XXII. *pag.* 102.), quæque nunc forsan in Latinum conversa est. In ea ostendimus, pleraque difficultates, quæ aliis temporibus excitatæ fuerant, & prævisas a Nobis, & simul, per opportuna verba in Nostris Constitutionibus ad eum diem promulgatis appositа, resolutas fuisse; cumque ageretur de rebus a voluntate Nostra unicè pendentibus, eam quidem apertè declarare non omisimus, omnesque dubitandi causas submovere, indicatis etiam rationum momentis, quibus singula a Nobis statuta innitebantur. Illud quoque animo occurrit, quod etiam a Prædecessoribus Nostris providè cogitatum fuisse animadvertimus, complures fore, qui pro Jubilæo assequendo, in ipsius Anni Sancti decursu, libenter ad Urbem venturi essent, nisi illis suscepti status ratio, aliudve ineluctabile impedimentum, hanc peregrinationem prohiberet; cujusmodi sunt Moniales, Oblatæ, aliæque Virgines, ac Mulieres in Monasteriis, & Religiosis Domibus vitam degentes; item Anachoretæ, Eremitæ, Infirmi, senioque affecti, atque in carcere, seu in captivitate detenti; Quibus omnibus, ne piorum votorum fraudarentur effectu, opportunè provisum a Nobis fuit per aliam Nostram superiùs citatam Constitutionem, cujus initium est: *Paterna charitas*, (*ut supra num.* XXV. *pag.* 149.)

De novissima Constitutione super extensione Jubilæi edita.

§. 6. Denique quum id solummodò superesset, ut nempe Jubilæum Anni Sancti in Urbe nuper propositum, elapso jam Anno a Nativitate Domini MDCCL., quo, ut supra diximus, indictum fuerat, ad reliquos omnes Christifideles, etiam qui ad Urbem præterito Anno minimè accessissent, nec de suarum Regionum finibus egressuri essent, ex Apostolicæ liberalitatis abundantia extenderetur; Id nunc a Nobis præstitum est per Nostram Constitutionem nuperrimè editam, quæ incipit: *Benedictus Deus*, (*ut supra num.* XXVIII. *pag.* 153.), cui etiam hanc Nostram Encyclicam Litteram ad Vos, Venerabiles Fratres, directam adjungere opportunum judicavimus.

§. 7. In hac igitur Constitutione statuuntur opera injuncta, quæ unusquisque pro Indulgentiæ consecutione exequi debet; præfinitur tempus, intra quod hujusmodi opera sunt adimplenda; enunciantur Facultates, quæ Confessariis tribuuntur, ad hoc ut Fideles peccata sua in sacramentali Confessione ipsis aperientes, a censuris, & ab omnibus peccatis & excessibus, quantumvis gravibus & enormibus, etiam Locorum Ordinariis, aut Sedi Apostolicæ reservatis, in foro conscientiæ absolvere possint. Ordinariorum arbitrio & prudentiæ permittitur, pro personis suarum Diœcesum, quæ ab exequendis injunctis operibus impeditæ fuerint, & ex aliis justis causis, opportunas eorum commutationes, aut reductiones concedere.

Quamdiu ipsa contineantur.

Quomodo ex Præcedentibus Constitutionibus solvi possint quæstiones forsan excitandæ.

§. 8. Denique id Nobis curæ fuit, ut dum eandem Jubilæi gratiam, quæ Christifidelibus in Urbe præsentibus præterito Anno concessa fuerat, pro aliquibus ineuntis Anni mensibus, qui in Bulla indicantur, ad universum Catholicum Orbem extendimus, maximam servaremus similitudinem, quantum rerum natura ferebat, tam in operum injunctorum præscriptione, quàm in concessione Facultatum, quibus Confessarii uti poterunt; ita ut illa quidem, quæ dicta fuerunt in præfata Epistola Encyclica, quæ incipit: *Apostolica Constitutio*, de sacramentalis Confessionis, & Communionis necessitate, deque dispositionibus, quæ ad ea Sacramenta dignè ac fructuosè percipienda afferri debent; item ea, quæ leguntur in Bulla incipiente: *Convocatis*, & in alia Epistola, cujus initium est: *Frà le fatiche*, circa modum visitandi Ecclesias, & circa preces in hujusmodi visitationibus Deo offerendas pro Jubilæi tunc Romæ indicti acquisitione, eadem omnia in præsenti ejusdem Jubilæi extensione locum habere censenda sint. Cum verò Facultates, quæ Pœnitentiariis pro Anno Sancto Romæ deputatis indulgeri solent, nunquam generaliter concedi consueverint, etiam Jubilæi tempore, Confessariis extra Urbem constitutis; in hac sanè Constitutione, quæ incipit: *Benedictus Deus*, Confessariis extra Urbem concessæ sunt ampliores illæ Facultates, quas propositi finis ratio expetere visa est, & Apostolicæ Sedis consuetudo tulit. In quarum tamen intelligentia & usu, si quod ullibi dubium oriri contingat, consuli poterunt eædem Literæ Nostræ: *Convocatis*, aliæque Italicæ: *Frà le fatiche*; in quibus omnia ad hujusmodi dubiorum solutionem facientia reperientur. Licèt enim in hac Bulla: *Benedictus Deus*, non omnia repetita sint, quantum ad Facultates pertinet, quæcumque in duabus prædictis Literis continentur; nihil tamen in hac novissima Constitutione continetur, de quo in eisdem Literis sermo habitus non fuerit.

De Confessario vigore hujus Jubilæi eligendo.

§. 9. Porrò in pluries memorata Constitutione: *Convocatis*, data fuerat Pœnitentiariis per Ecclesias Urbis constitutis Facultas absolvendi etiam Regulares ex iis Ordinibus, in quibus viget prohibitio, ne aliis, quam proprii Ordinis Sacerdotibus approbatis, peccata sua confiteantur. In alia autem Constitutione: *Paterna charitas*, per quam indultum fuit Monialibus, Oblatis, Tertiariis, Anachoretis, aliisque impeditis, ut Jubilæum, ipso etiam Anno Sancto, extra Urbem consequi possent; prædictis Monialibus, earumque Novitiis facultatem concessimus eligendi sibi, ad Sacramentalem Confessionem pro dicti Jubilæi consecutione peragendam, Presbyteros Confessarios quoscumque, sive Sæculares, sive Regulares, sed tamen *a Locorum Ordinariis ad audiendas Monialium Confessiones approbatos*; reliquis autem Oblatis, Tertiariis, aliisque Mulieribus in

Mona-

Monasteriis, seu in Religiosis & Piis Domibus vitam degentibus, necnon Carceratis, Infirmis, cæterisque impeditis personis, tam Laicis, quàm Ecclesiasticis, Sæcularibus, aut quorumcumque Ordinum Regularibus, etiam specificâ mentione & expressione dignis, indulsimus, ut ad eundem effectum sibi eligere possent quemcumque Confessarium Sæcularem, aut cujuslibet etiam diversi Ordinis Regularem, qui tamen approbatus esset ad audiendas personarum sæcularium Confessiones ab Ordinariis, *in quorum Civitatibus, Diœcesibus, & Territoriis, Confessiones hujusmodi excipiendæ essent.* Id etiam confirmatum voluimus in hac recenti Constitutione, per quam Jubilæum Anni Sancti ad alias Catholici Orbis partes extendimus, ut videre licet in §. *Insuper*, ubi Monialibus, earumque Novitiis facultas indulgetur eligendi *Confessarium quemcumque, ad excipiendas Monialium Confessiones, ab actuali Ordinario loci, in quo earum Monasteria constituta sunt, approbatum*; aliis verò Christifidelibus tam Laicis, quam Ecclesiasticis Sæcularibus, vel cujuscumque Ordinis, Congregationis, & Instituti, etiam specialiter nominandi, Regularibus, permittitur, ut ad supradictum effectum eligere possint *quemcumque Presbyterum Confessarium, tam Sæcularem, quàm cujusvis etiam diversi Ordinis & Instituti Regularem, ab actualibus pariter Ordinariis, in quorum Civitatibus, Diœcesibus, & Territoriis, Confessiones hujusmodi excipiendæ erunt, ad personarum sæcularium Confessiones audiendas approbatum*; Deinde vero in §. *Præsentes*, contrariis quibuscumque Legibus, Constitutionibus, & Consuetudinibus derogatur, ac nominatim iis, quibus vetitum sit, ne quorundam Ordinum Regulares extra proprium Ordinem sacramentaliter confiteri possint.

Opinionibus circa Confessarii electionem aliàs reprobatis locus relictus non est.

§. 10. Eruditioni autem vestræ, Venerabiles Fratres, ignotæ non erunt innumeræ controversiæ, quæ inter Morales Theologos agitantur, tum circa Confessarium, quem quilibet eligere potest Jubilæi tempore, ubi hujusmodi electio permittitur in Literis, quibus Jubilæum ipsum conceditur; tum etiam circa Ordinarium Loci, cujus approbatio necessaria est, ut aliquis in Confessarium tunc eligi valeat. Aliqui enim putarunt eligi posse Confessarium, etiam qui ab Ordinario Pœnitentis dumtaxàt ad audiendas Confessiones approbatus fuerit. Alii non dubitarunt asserere, Apostolica adesse Privilegia quibusdam Personis concessa, quorum vigore Privilegiati hujusmodi, dummodò semel approbati fuerint ab aliquo Ordinario Præsule, licèt non Ordinario illius Loci, in quo Confessiones excipiendæ sunt, nihilominùs ubique in Confessarios eligi possint. Alii subtiliùs disputantes, dixerunt, derivandam quidem esse approbationem ab Ordinario Loci, in quo Confessiones excipiuntur; sed sufficere illam, quam Sacerdos aliquando habuerit ab eo Præsule, qui Ordinariam jurisdictionem in hujusmodi loco obtinuerit; licèt non ampliùs idem ei loco præsit, vel quia morte sublatus fuerit, vel quia ad alterius Ecclesiæ regimen auctoritate Apostolica translatus sit. Hujusmodi ratiocinationum commenta ad varias hujus S. R. E. Cardinalium Congregationes non semel delata, sæpè etiam reprobata fuerunt; nec omiserunt ipsi Romani Pontifices in suis Apostolicis Constitutionibus eadem contrariis Decretis configere, ut videre est in Bulla rec. mem. Prædecessoris Nostri Clementis Papæ X., quæ incipit: *Superna*, & in alia sel. record. Innocentii Papæ XIII. incipiente: *Apostolici Ministerii*, necnon in Nostra, cujus initium est: *Apostolica Indulta*, in Bullario Nostro impressa *Tom. XVI. num. C. pag. 204.* Et quidem in dictis Prædecessorum Constitutionibus apposita fuit derogatio contrariis quibuscumque Privilegiis, licèt post Tridentinum Concilium forsan concessis; in Nostra verò hujusmodi derogatio extensa fuit ad alia quælibet Privilegia, etiam a dictis Prædecessoribus, & a Nobis ipsis ibidem non nominatim expressa. Quoniam verò in præmissis nulla mentio facta fuit de Universali Jubilæo, de quo tunc minimè agebatur; ne fortè hujusmodi reprobatæ sententiæ iterum in medium proferrentur, hac occasione, qua forsan contendi posset, eas maximè congruere ampliori Ecclesiæ liberalitati, qua, dum toto Terrarum Orbe ab ipsius Filiis celebratur universale Jubilæum, nonnisi post vigintiquinque Annos recurrens, Spirituales Thesauros aperit, & Pœnitentibus largiter applicari desiderat; ideò in hac recenti Constitutione Nostra, quæ incipit: *Benedictus Deus*, ejusmodi verba inseruimus, per quæ omnes contrariæ, & reprobatæ opiniones, etiam præsentis Jubilæi tempore, excluse remanent; quæ quidem verba, occasione alterius Jubilæi sive universalis, sive particularis adhibita, eundem effectum similiter sunt habitura.

Quinam Confessarius hac occasione a Monialibus eligi possit.

§. 11. Cum autem Nos in hac novissima Constitutione agendo de Confessariis, quos Moniales, earumque Novitiæ eligere poterunt, facultatem eisdem concesserimus eligendi *Confessarium quemcumque ad excipiendas Monialium Confessiones ab actuali Ordinario Loci, in quo earum Monasteria constituta sunt, approbatum*, quæ verba superiùs etiam in hisce Literis recitata fuerunt; quæsitum est ab aliquibus, an liceat Monialibus hac occasione in Confessarium eligere ejusmodi Presbyterum, quem Ordinarius, non quidem peculiariter pro earum Monasterio, sed pro aliquo alio approbaverit. Super quo Nos animadvertentes, quod si Monialibus necesse esset Confessarium pro earum dumtaxat Monasterio approbatum eligere, frustraneum ferè remaneret Privilegium hoc tempore eisdem concessum; facilè adducti sumus, ut declararemus, licere Monialibus, earumque Novitiis, in hoc præsenti Jubilæo, ad effectum ejusdem Jubilæi consequendi, Confessarium eligere, ab actuali Ordinario Loci, etiam pro alio Monasterio, vel *pro Monialibus in genere* approbatum, nec unquam ob demerita expresse reprobatum; quum Nos non magis ab opinionibus laxis, quàm ab iis, quæ nimium & intolerabilem rigorem inducunt, alienos Nos esse profiteamur.

Jubilæi celebratio per Diœceses ita ab Episcopis procuranda, ut in solidum animarum fructum cedat.

§. 12. Et hæc quidem Vobis, Venerabiles Fratres, hac nostra Encyclica Epistola exponere opportunum duximus. Reliqua verò a singulis vestrûm, in propria cujusque Civitate, ac Diœcesi sunt peragenda. Curandum scilicet est ab unoquoque vestrûm, assiduisque precibus, & hortationibus adnitendum, ut Populus regimini vestro commissus, ad peccata sua sincero corde, plenâque voluntate detestanda adducatur, ac per sacramentalem Confessionem ritè ac piè peractam, ad consequendum Jubilæi fructum sese disponat. Sanè si Indictio Jubilæi ita fiet per Diœceses, ut nullis antea publicis precibus divinæ opis auxilium exoretur, ut neque Pastoris voce, neque scripto, ad pœnitentiam Populus excitetur; si, præviis opportunis institutionibus, Christiana plebs non edocebitur, qua ratione fructuosam peccatorum Confessionem peragere debeat, nec de Confessionis generalis utilitate, atque etiam certis in casibus de illius necessitate, admonebitur; si denique Sacerdotes Confessarii competentem animarum vulneribus medicinam afferre non satagent; valdè veremur, quod sine lacrymis scribere aut cogitare non possumus,

ne Jubilæi celebratio inani ſpecie animos detineat, at nihil ſolidi fructus reipſa in Populis operetur. Nos equidem, dum pro certo confidimus, complures peccatores in iniquitatibus antea demerſos, elapſi Anni Sancti decurſu, per infinitam Dei noſtri miſericordiam, è cœno emerſiſſe, plurimoſque Fideles Sacri Jubilæi fructum percepiſſe; hoc ſimul perſuaſum habemus, id maximè referendum eſſe Cæleſti illi divinæ lucis radio, quo permoti ſuimus, tum ad excitandum ſingulorum Epiſcoporum zelum, ut in ſuis quique Diœceſibus, eos, qui Romanum iter aggreſſuri erant, prædictis mediis ad Jubilæi perceptionem præpararent; tum etiam ad agendum in Urbe ea omnia, quæ & anno præcedenti, & ipſo Anno Sancto Jubilæi, egimus, & per alios fieri curavimus, ut opportunis inſtructionibus, & admonitionibus, ad veram pœnitentiam diſponerentur omnes, & ad eam peragendam excitarentur.

Exemplum S. Caroli Borromæi.

§. 13. Neque verò alicui veſtrûm, Venerabiles Fratres, in mentem veniat, ſatis jam muneri ſuo ſe feciſſe, dum ſuperiore anno publicas preces fieri curavit, atque inſtitutiones, catecheſes, & conciones habuit, ſeu haberi juſſit, ad inſtructionem eorum, qui Romam ad Jubilæum conſequendum venturi erant; itaut minimè neceſſe ſit rursùs ea omnia nunc peragere, quum ad ipſam Civitatem ſuam, atque Diœceſim, ejuſdem Jubilæi beneficium extenditur. Non ita ſe geſſit S. Carolus Borromæus, Epiſcoporum exemplar, & ſplendidiſſimum lumen, qui quum antea Populum ſuum ad ſacram peregrinationem ad Urbem ſuſcipiendam, ſermonibus, inſtructionibus, & concionibus præparaſſet, ac vehementer hortatus eſſet; cum etiam Romam ipſe veniſſet, atque hìc præclara illa pietatis, & religionis exempla edidiſſet, quibus dumtaxàt inſpectis, multi peccatores ad pœnitentiam ſtatim converſi ſunt; ad ſuam poſtmodum Eccleſiam reverſus, obtentâque, ut ſupra diximus, a Gregorio Papa XIII. poſt Annum Sanctum, extenſione Jubilæi pro ſua Mediolanenſi Diœceſi, minimè contentus fuit his, quæ pro diſponendis ſubditis ſuis ad Romanum iter ſuſcipiendum, & ad Jubilæi fructum, per implementum operum injunctorum in Urbe, conſequendum, præſtiterat; ſed, quum dictam extenſionem publicaturus eſſet, eodem, quo antea, religionis zelo incenſus, publicas denuò preces indixit, conciones ad Populum habuit, evulgavitque inſtructiones plenas doctrinæ, ac pietatis, quæ in Actis Eccleſiæ Mediolanenſis habentur; denique nihil eorum omiſit, quæcumque utilia, aut neceſſaria putavit, ut Populum ſuum ad pœnitentiam adduceret, eumque ad percipiendum Jubilæi fructum diſponeret.

Magni æſtimanda eſt Jubilæi conſequendi opportunitas.

§. 14. Non levis momenti res nunc agitur, Venerabiles Fratres. Eccleſiæ Theſaurus reſeratur, Plenariæ Indulgentiæ aſſequendæ via cunctis Fidelibus aperitur, ſimulque ampliſſimæ remittendorum criminum Facultates ſacramenti Pœnitentiæ Miniſtris tribuuntur. Et quamvis hæc beneficia, quæ initio nonniſi centeſimo quoque anno generaliter concedi ſolebant, modò poſt ſingulos vigintiquinque annos concedantur; longè tamen plures, ut fert humana conditio, erunt, quibus ætas non ſufficiet, ut eorum compotes iterum fieri poſſint, quàm qui poſt alios vigintiquinque annos adhùc ſuperſtites, ad ea conſequenda aſpirare valeant. Opera injuncta ejuſmodi ſunt, ut ne laxioribus quidem, & mollioribus, nimis aſpera & gravia videri poſſint; præſertim ſi cogitabunt, duobus circiter ſæculis ante Pontificatum Bonifacii VIII., a quo Jubilæum Anni Sancti formam accepit, Plenariam hujuſmodi Indulgentiam obtinere cupientibus, injungi conſueviſſe, ut in Palæſtinam, pro ea regione ab Infidelium manibus recuperanda pugnaturi ſeſe conferrent: *Quicumque pro ſola devotione, non pro honoris, vel pecuniæ adeptione, ad liberandam Eccleſiam Dei Hieruſalem profectus fuerit, iter illud pro omni pœnitentia reputetur.* Verba ſunt Prædeceſſoris Noſtri Urbani Papæ II. in Concilio Claromontano anno MXCVI. habito. Super quibus verbis Venerabilis Servus Dei Joſeph Maria Cardinalis Thomaſius, quem in hac potiſſimum materia libenter citamus, quum olim eidem clariſſimo Viro Collegæ fuerimus in Officio Conſultoris Congregationis Cardinalium Indulgentiis præpoſitæ, ita ſcriptum reliquit: *Hanc Plenariam Indulgentiam, in qua opus injunctum graviſſimum erat ſumptibus, incommodis, laborioſiſſimis itineribus, & imminentibus vitæ periculis, ut potiùs videri poſſit commutatio pœnitentiæ, quam hujus abſoluta relaxatio &c. hanc, inquam, Plenariam Indulgentiam pro Terra Sancta, alii poſtea Summi Pontifices ſemper confirmarunt. Nec alia mihi occurrit Indulgentia Plenaria uſque ad exordium decimiquarti Sæculi, in quo Bonifacius VIII. illam elargitus eſt pro anno Jubilæi MCCC.*: Hæc doctus ille piuſque Cardinalis, in quodam Opuſculo manuſcripto, quod brevi forſan in lucem prodibit, inter alia ejus Opera, quorum accuratiſſima Editio hoc tempore adornatur.

§. 15. Hæc omnia in mentem vobis revocare opportunum duximus, ut zelum veſtrum excitaremus, ne quid intentatum relinquatis, quo adduci valeant Populi veſtræ curæ, fideique concrediti, ad ſinceram pœnitentiam, ad perfectam peccatorum Confeſſionem, veramque emendationem vitæ, atque ita ad conſequendam in Patriis Regionibus Plenariam Jubilæi Indulgentiam, licèt elapſo Anno ad Urbem quacumque de cauſa non acceſſerint, ſeſe diſponant. Huic denique Epiſtolæ nimis jam in longum productæ finem imponimus, rogantes vos & obſecrantes in Domino Jesu, ut ſæpè cogitetis, quem locum vobis dederit Cœleſtis Militiæ Imperator in magna illa Legione, quam ipſe ad extirpandos de Mundo errores, univerſoſque gloriæ ſuæ hoſtes debellandos, ad ſtabiliendum juſtitiæ, & veritatis Regnum, & ad ſalvandas Animas, comparavit atque inſtruxit. Mementote, præclaras ſemper ab hac Legione victorias, Dei Omnipotentis auxilio, reportatas fuiſſe, quoties illius Duces, ac Milites conſtanti animo, ac ſtrenua Eccleſiaſtici pectoris virtute dimicarunt. Galliarum quondam Regiones per unum Hilarium ab Arianorum contagione liberatæ fuerunt. Eorundem erroribus Hiſpaniæ per annos prope trecentos miſerandum in modum involutæ, per Leandrum, & Iſidorum ex iis tandem emerſerunt. Auguſtinus in Africa Manichæorum, Donatiſtarum, Pelagianorum conatus repreſſit, ac fregit. Ambroſius Italiam peſtifera Hæreſum labe afflatam præſervavit. Athanaſius, Baſilius, Gregorius, Catholicam Religionem in Ægypto, & in Oriente, unde Hæretici magno numero exorti univerſum Orbem corrumpere moliebantur, ſuis laboribus, periculis, ſcriptis conſervarunt. Chryſoſtomus Græciam, & Aſiam a perfidiæ ſordibus repurgavit. Utque ad recentiora deſcendamus exempla, videte quanta præſtiterit in Indiis Turribius, quanta in Regionibus Noſtris Carolus Borromæus, & Franciſcus Saleſius, quantum per eos, alioſque Sacerdotali virtute præditos Viros, Catholicæ Fidei puritas, Eccleſiaſticæ Diſciplinæ nitor, Chriſtianæque pietatis ſtudia, incrementum acceperint. Horum intuentes exempla, ſectamini virtutes, & Paſtoralis ſollicitudinis zelum in vobis exprimite, oblatam-

Quanta Deus in Eccleſia per Epiſcopos præſtari conceſſerit.

que

que vobis occasionem, ad salvandas a perditione Animas, ad reformandos Populi mores, ad piorum operum consuetudines inducendas aptissimam, libenter arripite.

Pontifex Catholicorum Regum pia studia commendat, & coadjuvari optat.

§. 16. Hoc credite, Venerabiles Fratres, magnam esse apud Christianos Populos vim Religionis Divinæ; ardoremque pietatis in cordibus Fidelium Spiritus Sancti virtute diffusum, si Sacerdotum opera congruis foveatur alimentis, & opportunis temporibus excitetur, in magnas charitatis flammas erumpere. Id probè intellexerunt, Deo inspirante, plerique Catholici Reges, ac Principes, qui pia Subditorum suorum desideria animo complectentes, demissas Nobis preces pro hujus Jubilæi extensione ad Ditionum suarum Provincias exhiberi mandarunt. Quorum voluntati quum Nos, collaudatâ eorum eximia pietate, plenissimo affectu obsecundare non distulerimus, vestrum est, Venerabiles Fratres, eorum studiis simul, ac Nostris, Ecclesiæque votis, operam vestram adjungere: & hoc potissimùm tempore, dum pro eorundem Christianorum Principum prosperitate & salute unusquisque vestrùm publicas Ecclesiæ vestræ preces Omnipotenti Deo offeretis, Gregis vestri sanctificationem, semper quidem curæ vestræ concreditam, nunc autem peculiaribus quoque eorum sollicitudinibus vobis commendatam, vestris prædicationibus, exemplis, laboribus promovere. Nos autem, in præclari operis adjumentum, vobis, Venerabiles Fratres, Cœlestis auxilii gratiam, Christianisque plebibus regimini vestro subjectis pacem Dei precamur; vobisque, & illis, Apostolicam Benedictionem ex animo impertimur.

Dat. 1. Januarii 1751. Pontif. Anno XI.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem, die prima Januarii MDCCLI. Pontificatus Nostri Anno XI.

XXX.

Circa Immunitatem Localem nonnulla dubia declarantur post Constitutiones Benedicti XIII. & Clementis XII. excitata, aliaque opportunè statuuntur, & præcipiuntur.

BENEDICTUS EPISCOPUS,

Servus Servorum Dei. Ad perpetuam rei memoriam.

Exordium.

OFficii Nostri ratio non eam modò sollicitudinem Nobis imponit, ut Sacrorum Canonum Leges, & Prædecessorum Nostrorum Romanorum Pontificum Constitutiones, in quarum interpretatione nihil dubium, aut perplexum occurrit, exactissimè servari, & impleri curemus; sed id etiam a Nobis exposcit, ut exorientem circa aliquas ex illis dubiorum segetem, quæ earum debitæ executioni multis modis officere dignoscitur, opportunis editis declarationibus, aut definitionibus, amputare ac removere studeamus.

Romani Pontifices reos homicidii proditorii, præmeditati, atque etiam in rixa voluntariè commissi, ab Immunitatis beneficio excluserunt.

§. 1. Sanè fel. record. Prædecessor Noster Gregorius Papa XIV. providam Juris Canonici sanctionem præ oculis habens, quâ scilicet, sub *Tit. De homicidio voluntario, vel casuali cap.* 1. innovatum fuit vetus præceptum Legis à Deo in Exodo latæ: *Si quis per industriam occiderit proximum suum, & per insidias, ab Altari meo evelles eum, ut moriatur;* per suam Anno Incarnationis Dominicæ MDXCI. nono Kalendas Junii editam Constitutionem, quæ incipit: *Cum aliàs*, iis, qui proditoriè proximum suum occidissent, ad Ecclesias, locaque Sacra, & Religiosa confugientibus, Ecclesiasticam Immunitatem minimè suffragari decrevit. Tum verò piæ memoriæ Prædecessor quoque Noster, ac Dignitatis Nostræ amplificator Benedictus Papa XIII. Anno Incarnationis Dominicæ MDCCXXV. sexto Idus Junii, edita Constitutione, quæ incipit: *Ex quo Divina*, non eos tantùm, qui proditoriè, ut præfertur, homicidium patrassent, verùm etiam interficientes proximum suum animo præmeditato ac deliberato, ac Ecclesiasticæ Immunitatis beneficio excluserit & repulit. Demùm san. mem. proximus Decessor Noster Clemens Papa XII. in sua Constitutione, quæ incipit: *In supremo Justitiæ solio*, Anno Incarnationis Dominicæ MDCCXXXIV. Kalendis Januarii edita, eos etiam, qui homicidium in rixa commisissent, dummodo homicidium non fuisset casuale, vel ad propriam defensionem, Immunitatis prædictæ beneficio minimè gaudere voluit atque decrevit.

Alia quoque delicta eodem beneficio non gaudere decreverunt, & plures declarationes ediderunt.

§. 2. Insuper iidem proximè memorati Prædecessores Benedictus, & Clemens, ad ea, quæ in jure Canonico, & in Gregoriana Constitutione recensebantur, nonnulla alia delicta addiderunt, quæ, si qui commisissent, eos a prædicto beneficio asyli, & confugii apud Ecclesias, ac Loca Sacra & Religiosa, exclusos fore statuerunt, variasque a Doctoribus, ac dicti Juris, & Constitutionum Apostolicarum Interpretibus, de Immunitate locali agentibus, excitatas quæstiones & controversias, declarando ac definiendo sustulerunt; ut ex eorundem Constitutionum tenore colligere licet, atque etiam ex una è Nostris Institutionibus, quam olim dum Archiepiscopalem Bononiensem Ecclesiam præsentes moderabamur, pro illius Populi curæ Nostræ concrediti instructione, edidimus, quæque impressa extat *Tomo II.* Editionis Italicæ *num.* XXI., in Latina verò Editione *num.* LXI.

Reos a loco immuni extrahi permiserunt ex indiciis *ad capturam*, & Curiæ sæcularis Officialibus tradi ex indiciis *ad torturam* sufficientibus.

§. 3. Ad hoc autem, ut Curia aliqua Ecclesiastica, in casu alicujus ex delictis exceptis hujusmodi, ad extractionem Delinquentis è loco immuni procedere, eumque ad suos Carceres transferre posset, quum præfatus Benedictus Prædecessor satis esse voluisset, ut super delicti excepti qualitate, ac personæ reitate, ea supperet indicia, quæ ad capturam decernendam sufficientia reputari solent; ut verò extractum hujusmodi Ministris, & Officialibus Curiæ sæcularis tradere & consignare valeret, ea decrevisset indicia ex processu informativo adversus extractum ipsum confecto resultare debere, quæ, juxta regulas Juris, vocantur *ultra torturam*; alter deinde Prædecessor Clemens XII. ampliando declaravit, ut quoties Ecclesiastico Judici, ex indiciis, non quidem ultra torturam, sed ad torturam tantùm sufficientibus, de delicto excepto per extractum commisso constaret, posset idem extractum hujusmodi Curiæ sæculari tradere & consignare. Cæterum iidem Prædecessores nec auctoritatem Ecclesiasticam ullo pacto per præmissa imminui, nec inde ullam Justitiæ lædendæ occasionem captari posse voluerunt. Siquidem extractiones Delinquentium hujusmodi è loco immuni nunquam sine auctoritate Episcopi, & interventu Personæ Ecclesiasticæ ab ipso Episcopo deputandæ, fieri posse statuerunt; nec unquam extractos ipsos, prædictis etiam concurrentibus indiciis, Curiæ sæcularis Officialibus tradi & consignari, nisi eâ lege, sub gravissimarum censurarum pœnis servandâ, ut Ecclesiæ, seu Loco immuni restituerentur, quatenùs in progressu Causæ iidem extracti indicia hujusmodi purgarent atque diluerent.

Extractionem tamen auctoritate Ecclesiastica semper fieri voluerunt; traditionem verò sub conditionibus Justitiæ conservandæ idoneis.

§. 4. Cum autem ea, quæ per Clementem Prædecessorem prædictum, Juris communis,

Leges, pro S. R. E. Dominiis hac de